

[Hans Hækkerup.]

„normalt“, ligger der jo, at det ikke gælder i alle tilfælde.

Jeg er naturligvis fuldstændig klar over, at vi må forhandle om disse problemer, og ønsker ikke her ved første behandling at lægge mig fast på noget standpunkt med hensyn til den udformning af straffebestemmelserne, som ministeren har foreslået.

Iøvrigt vil jeg takke den højtærede minister for ændringen af § 103, stk. 2, og for det tilsagn, ministeren har givet om forhandling på andre punkter, herunder § 103, stk. 2, nr. 5, om kriminalisering af partimedlemsskab, og § 105, stk. 4, om værnemageri under egentlige krigshandlinger. Jeg vil gerne spørge, om den højtærede minister kan udstrække sin forhandlingsvilje til den militære straffelov § 42 a, stk. 2, om aldersbetingelsen for anvendelse af dødsstraf, idet det er mit indtryk, at erfaringen har vist, at 21 års aldersgrænsen kan være for høj.

Jeg vil gerne understrege den bemærkning, den højtærede minister i sin fremsættelsestale gjorde om, at det, der her er tale om, ikke er det samme problem, som var genstand for en så voldsom meningsudveksling i Norge. Der har ikke i Norge, hvor man har gennemført bestemmelser svarende til de her foreslåede, været større diskussion om ændringerne af straffeloven, ej heller om problemet dødsstraf. Diskussionen stod om det forslag til beredskabslov, som regeringen fremsatte, og som indeholdt kapitler om administrativ interneering på næsten ubegrænset tid, om forhåndspressecensur og om instituering af særlige forræderidomstole, ting, hvorom der jo slet ikke her er stillet forslag. Jeg har det indtryk, at man i offentligheden nogle gange har måttet få den misopfattelse, at det i virkeligheden var femtekolonne-loven, diskussionen stod om i norsk presse og norsk offentlighed. Det var altså ikke tilfældet.

Den højtærede minister gav udtryk for nogen skepsis overfor formuleringen af bestemmelserne i det foreliggende forslag, og jeg vil gerne sige, at vi fra vor side naturligvis er meget villige til at medvirke til forbedring af disse formuleringer, men på den anden side vil jeg understrege den højtærede ministers bemærkning om, at det nu er nødvendigt at få denne lovgivning gennemført. Jeg ser således på det, at det vil være altfor urealistisk ikke at regne med i en given situation at blive stillet overfor en femtekolonneaktivitet, som nødvendigvis også et strafferetligt værn som det her foreslåede.

Lorentzen: Jeg skal naturligvis heller ikke lægge mig fast på et eller andet standpunkt med hensyn til de enkelte paragraffer, men kun gøre nogle almindelige bemærkninger.

Ved udformningen af en straffebestemmelse må vi naturligvis alle først og fremmest have for øje, at både den handling, der belægges med straf, og selve strafferammen er i overensstemmelse med befolkningens retsfølelse. Det må være den generalnævner, der gælder for al straffelovgivning. Herved udelukker man naturligvis ikke, at befolkningens opfattelse kan korrigeres med oplysninger og argumentation udfra kriminalistiske, kriminalpolitiske hensyn, fremført af folk med særlig sagkundskab, men hvis denne sagkundskab ikke slår igennem med sine synspunkter, så at den supplerer eller ændrer befolkningens retsfølelse, så må hensynet til sagkundskaben vige for befolkningens retsfølelse.

Nærværende forslag drejer sig i virkeligheden kun om ændringer i og tilføjelser til den nugældende borgerlige straffelovs kapitler 12 og 13, der handler henholdsvis om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m. v.

Det ville ikke være rigtigt, om man i pressen eller andre steder nærede nogen overdreven forestilling om betydningen af det forelagte lovforslag, men på den anden side må det erkendes, at der er sket en udvidelse af det strafbares område, som erfaringerne under besættelsen og årene derefter har vist var nødvendig. Dernæst har de samme erfaringer gjort det muligt for lovkoncipisterne at beskrive de handlinger, som er strafbare, på en mere fyldig måde, end tilfældet hidtil har været. På den anden side fremgår det også af lovforslaget, at der langt fra altid kan gives en udtømmende beskrivelse af selve den retsstridige handling. Det vil bl. a. kunne ses af § 98, stk. 2, og ikke mindst af § 103, hvor man bruger udtrykket „bl. a.“

Om § 103 kan jeg sige, at den iøvrigt er stærkt præget af erfaringerne fra retsopgøret i henhold til straffelovstillægget og delvis har dette tillæg til forbilledet; det samme er tilfældet med § 106, og den såkaldte værnemagerlov kan vi trods omskrivning genkende i § 105. Forslagets § 118 b er også hentet fra straffelovstillægget. Den findes ikke i det udkast, som blev udarbejdet af det af justitsministeriet nedsatte udvalg, men er på den anden side anbefalet af folketingsudvalget, som har gennemgået — formentlig